

Nekoč je kralj želel videti tisto tablico. Dvorni norec mu jo prinese, in kralj ves osupnjen ugleda na njej svoje ime. Dal je namreč nekoč nekemu Afrikancu mnogo tisoč denarja, da mu nakupi v Afriki iskrih konj. In ta dogodek je zapisal norec med neumnosti.

»Kakšno nesmiselnost sem pa zagrešil s tem,« vpraša kralj skoro nekoliko nevoljen.

Norec pa odvrne mirno: »Edino to, da si zaupal tujcu iz Afrike, ki ga nič ne poznaš, tako vsoto denarja. Boš videl — tujec bo ostal s tvojim denarjem lepo doma!«

»Kaj pa,« je menil kralj dalje, »če vendarle prižene konje, ali pa prinese denar nazaj?«

»Potem bom pa izbrisal tvoje ime in njegovo napisal,« je odvrnil norec. Kralj pa se je zadovoljno nasmehnil njegovi hudomušnosti.

DEKLAMOVANKE.

1. Sosedov Janez in naš ded.

Sosedov Janez je študent,
učen in moder kakor šment.
In dedek naš — no, kaj bi rekel;
na paši le krompir je pekel,
in v šoli nikdar si glavé
ni belil — a vendar mnogo vé.

Pa Janez priskakljá do deda,
in ta uide mu beseda:
„Li veste, ded, da svet se suče?“
— „Trdé bi moral biti buče,
če tega stavec ne bi vedel!
Ko si doma še močnik jedel,
že vedel jaz sem te reči.
Le to se meni čudno zdi,
da v glavi se nam ne zvrtili,
in da mladina še zabave
po plesih išče vrtoglave . . .“

Počitnice so prišle spet,
spet z Janezom se snide ded.
(Ščipalnik Janez je imel —
čemu si ga je pač nadel,
nikomur ni še razodel.
Najbrž je hotel biti lep
in sčasoma posili slep.)

Jeziček dedu se razveže,
tako jo Janezu zarezé:
„Ej, slabo, slabo, Janez moj!
Slepote varuj se in boj,
slepote dušne in telesne.
Besede govorim ti resne:
Vse, kar zapira jasni vid,
gotovo ti ne bode v prid.
Le tisti pravo pot pogodi,
ki daljo prej z očmi presodi . . .“

Maksimov.

